PARLAMENTUL EUROPEAN

2004 *2009*

Comisia pentru libertăţi civile, justiţie şi afaceri interne

Raport
al Comisiei pentru libertăţi civile, justiţie şi afaceri interne privind delegaţia în Ţările de Jos

RAPORTOR: Simon BUSUTTIL

Introducere

O delegaţie de patru deputaţi în Parlamentul European (a se vedea lista participanţilor - Anexa 1) s-a deplasat în Ţările de Jos la 19 decembrie 2007. Delegaţia a fost prezidată de Martine ROURE (PSE), iar raportorul desemnat a fost Simon BUSUTTIL (EPP-ED)[1].

Scopul delegaţiei l-a reprezentat constatarea directă a situaţiei privind primirea solicitanţilor de azil şi a migranţilor clandestini în Ţările de Jos, analiza situaţiei actuale a Centrului de detenţie din Schiphol pentru migranţi clandestini şi realizarea unei evaluări cu privire la modul în care directivele şi regulamentele UE relevante sunt puse în aplicare în această ţară.

Directivele sus-menţionate sunt următoarele:

- Directiva 2003/9/CE a Consiliului din 27 ianuarie 2003 de stabilire a standardelor minime pentru primirea solicitanţilor de azil în statele membre (Directiva privind condiţiile de primire);
- Directiva 2005/85/CE a Consiliului din 1 decembrie 2005 privind standardele minime cu privire la procedurile din statele membre de acordare şi retragere a statului de refugiat[2] (Directiva privind procedura de acordare a azilului);
- Regulamentul (CE) nr. 343/2003 al Consiliului din 18 februarie 2003 de stabilire a criteriilor şi mecanismelor de determinare a statului membru responsabil de examinarea unei cereri de azil prezentate într-unul dintre statele membre de către un resortisant al unei ţări terţe[3] (Regulamentul Dublin II).

[1] A se vedea lista de participanţi, Anexa 1
[2] *Jurnalul Oficial L 326, 13&12&2005 P. 0013 - 0034*
[3] *Jurnalul Oficial L 050 , 25.2.2003 P. 0001 - 0010*

Vizita în Țările de Jos a urmat unor delegații similare în Italia (Lampedusa), Spania (Ceuta şi Melilla, Insulele Canare), Franța (Paris), Malta, Grecia (Samos şi Atena), Belgia şi Regatul Unit.

Ordinea de zi a delegației a inclus o vizită la Centrul de detenție Schiphol[1], o întâlnire cu Secretarul de stat olandez pentru justiție, dna Nebahat Albayrak, la Ministerul Justiției (Haga) şi o întâlnire cu mai multe organizații implicate în vizitarea persoanelor deținute în centrele de detenție sau care sunt active la nivel local în alt mod în domeniul azilului şi imigrației (a se vedea lista organizațiilor - Anexa 3).

Înainte de a se deplasa în Țările de Jos, delegația a primit informații de la organizații şi ONG-uri active în domeniul imigrației şi azilului, precum Amnesty International, Consiliul olandez pentru refugiați, Consiliul European pentru Refugiați şi Exilați, Liga olandeză pentru drepturile omului, BLinN (Munca forțată în Țările de Jos), Defence for Children International, Kerkinactie, precum şi de la profesorul Van Kalmthout.

Membrilor li s-au oferit, de asemenea, documente din partea ONG-urilor şi agențiilor guvernamentale privind modalitățile de azil şi imigrație în Țările de Jos, precum şi informații specifice cu privire la procedura pentru minori şi deținuții administrativi.

Delegația a fost însoțită de serviciul audiovizual al Parlamentului European, care a colaborat cu o echipă de locală televiziune. Ideea a fost să se prezinte activitatea Comisiei LIBE prin intermediul Europe by Satellite (EbS). Vizita a beneficiat de o bună acoperire în presă. Deputații au organizat o conferință de presă împreună cu secretatul de stat pentru justiție după întâlnirea cu domnia sa la Ministerul Justiției de la Haga.

Cadru

2.1 Legislația şi serviciile responsabile de punerea în aplicare a politicii privind imigrația

Actul din 2000 privind străinii, care a intrat în vigoare în aprilie 2001, a simplificat procedura obținerii de azil şi a făcut-o mai eficientă.

Agenția responsabilă de punerea în aplicare a Actului privind străinii este Oficiul pentru Imigrație şi Naturalizare (IND - Immigratie- en Naturalisatiedienst). Agenția raportează Ministerului Justiției şi este responsabilă cu prelucrarea tuturor cererilor de intrare şi şedere în Țările de Jos, inclusiv cererile de azil.

Alte părți implicate în punerea în aplicare a politicii privind străinii sunt:

- **Royal Marechaussee**
  Se ocupă de:
  - Primirea resortisanților străini la granițele olandeză/belgiană şi olandeză/germană, în porturile maritime şi la aeroporturi (în principal la aeroportul Schiphol).

[1] Detentiecentrum Noord-Holland, Ten Pol 64, 1438 AJ OUDE MEER

- Escortarea resortisanţilor străini care au epuizat căile de atac şi cărora nu li se permite să rămână în Ţările de Jos şi escortarea oricărui individ căruia i s-a refuzat accesul la graniţa olandeză

- **Agenţia centrală pentru primirea solicitanţilor de azil (Centraal Orgaan opvang asielzoekers (COA))**
  Se ocupă de:
  - Oferirea de cazare solicitanţilor de azil, asigurându-se că solicitanţii apelează la instituţiile de asistenţă socială şi îngrijire medicală existente.
  - Oferirea de activităţi care sporesc şansele solicitanţilor de azil la o viaţă independentă, atât în ţara lor de origine, cât şi în Ţările de Jos.

- **Oficiul pentru repatriere şi plecare (Dienst Terugkeer & Vertrek)**
  - Începând cu 1 ianuarie 2007, returnarea resortisanţilor străini care nu au drept de şedere în Ţările de Jos a intrat în competenţa Oficiului pentru repatriere şi plecare. Aceasta este o organizaţie executivă a Ministerului Justiţiei.

- **Organizaţia Internaţională pentru Migraţie (OIM)**
  Se ocupă de:
  - Oferirea de sprijin resortisanţilor străini care se întorc în mod voluntar în ţara lor de origine.

2.2 Legislaţia olandeză privind azilul şi cerea de azil

În temeiul legii olandeze privind azilul, există şase cazuri în care se poate acorda azil. Acestea sunt următoarele:

(a) în cazul refugiaţilor în temeiul condiţiilor Convenţiei;

(b) în cazul în care o persoană prezintă argumente plauzibile potrivit cărora ar avea motive întemeiate să creadă că dacă ar fi expulzată ar fi expusă unui risc real de a fi supusă torturii sau la tratamente sau pedepse inumane sau degradante;

(c) în cazul în care nu se poate aştepta în mod rezonabil, în opinia ministrului, ca o persoană să se întoarcă în ţara sa de origine, din motive urgente de natură umanitară legate de motivele plecării acesteia din ţara sa de origine;

(d) în cazul în care întoarcerea în ţara de origine ar constitui, în opinia ministrului, o dificultate excepţională în legătură cu situaţia generală de acolo;

(e) în cazul în care persoana aparţine, ca soţ, soţie sau copil minor, familiei unui străin, astfel cum se menţionează la literele (a) - (d), are aceeaşi naţionalitate ca şi străinul şi a intrat în Ţările de Jos fie în acelaşi timp cu străinul, fie într-o perioadă de trei luni de la data la care străinului la care se face trimitere la literele (a) - (d) i s-a acordat un permis de şedere pentru azil;

(f) în cazul în care o persoană, ca partener domestic sau copil adult, este dependentă de străinul la care se face trimitere la literele (a) - (d) într-o asemenea măsură încât aparţine din

acest motiv familiei străinului în cauză, are aceeaşi naţionalitate ca şi străinul şi a intrat în Ţările de Jos fie în acelaşi timp cu străinul, fie într-o perioadă de trei luni de la data la care străinului la care se face trimitere la literele (a) - (d) i s-a acordat un permis de şedere pentru azil.

O persoană care doreşte să facă cerere de azil poate să depună cererea la unul dintre cele trei centre de depunere ale Oficiului pentru Imigraţie şi Naturalizare (IND): Ter Apel, Zevenaar sau Schiphol. Cererea se poate depune fie la momentul intrării, de obicei după ce străinul a fost interceptat de către autorităţi în timp ce încerca să intre în ţară clandestin, sau ulterior, după intrarea acestuia.

Dacă solicitantul de azil solicită azil după intrare (pe cale terestră), acesta trebuie să depună o cerere la Centrul de depuneri Ter Apel. Persoana în cauză este de obicei găzduită într-un centru de primire temporară şi se întoarce la centrul de depunere din Ter Apel sau Zevenaar pentru interviu.

Dacă solicitantul de azil solicită azil înainte de intrare (pe cale aeriană), persoana este condusă în centrul de aplicare de la Schiphol într-un interval de câteva ore. Ulterior, acesteia i se va refuza intrarea în ţară şi va fi plasată într-un centru de detenţie.

Aproape niciunul dintre solicitanţii de azil la Centrul de detenţie Schiphol nu posedă un document de călătorie valabil sau un document de călătorie valabil cu viza necesară şi nici mijloacele pentru a acoperi atât costurile şederii în Ţările de Jos, cât şi costurile călătoriei către un loc din afara Ţărilor de Jos unde intrarea este garantată.

Procedura de solicitare a azilului începe în momentul în care cererea de azil este semnată.

a) Interviul iniţial

Prima etapă este un interviu iniţial, pentru a stabili identitatea, naţionalitatea şi traseul resortisantului străin.

În această etapă este analizată cererea pentru a stabili dacă, în conformitate cu procedura Dublin, Ţările de Jos sunt responsabile de prelucrarea cererii sau dacă aceasta este de responsabilitatea altui stat membru. Dacă un alt stat membru este responsabil, IND solicită statului respectiv să preia cererea. Imediat ce statul în cauză este de acord să preia cererea, solicitantul de azil se va deplasa în statul respectiv într-un interval de şase luni. Cu toate acestea, IND poate întotdeauna să opteze pentru a prelucra el însuşi cererea, chiar şi în cazuri în care alte state membre sunt responsabile.

După interviul iniţial, IND cercetează dacă cererea de azil trebuie să fie prelucrată în continuare în centrul de depunere a cererilor de azil (procedură accelerată), sau dacă procedura de azil ar trebui să continue în biroul de examinare (procedură normală).

Acest lucru implică 2 posibilităţi:

- Procedură accelerată: IND se aşteaptă să ajungă la o decizie în 48 de ore (4-6 zile lucrătoare). Solicitantul de azil este supus ulterior unui al doilea interviu detaliat, la centrul de depunere a cererilor.

- Procedură normală: cercetarea necesită mai mult timp. Procedura de obținere a azilului continuă într-un birou de prelucrare al IND. Solicitantul de azil merge de obicei la un centru de primire al Agenției centrale pentru primirea solicitanților de azil (COA). Cererea de azil trebuie să fie examinată într-o perioadă de 6 luni. Acest lucru este stabilit prin lege.

Termenul de procesare de 6 luni începe imediat ce cererea a fost depusă. Termenul poate fi prelungit cu încă 6 luni dacă sunt necesare cercetări suplimentare, de exemplu ale unei părți terțe.

b) Interviul detaliat

i) Cazul procedurii accelerate:

Solicitantul de azil a cărui cerere este examinată printr-o procedură accelerată are la dispoziție două ore pentru a prezenta rectificări la transcrierile primului interviu, pentru care primeşte asistență legală şi, dacă se solicită, un interpret.

Cele două ore sunt utilizate de asemenea de solicitant pentru a se pregăti pentru următorul interviu, în care trebuie să furnizeze toate informațiile relevante şi să ridice toate problemele relevante. Înainte de a respinge o cerere de azil, IND trebuie să anunțe solicitantul de intenția de a decide respingerea cererii. Solicitantul de azil are ocazia de a face observații şi de a răspunde într-un interval de 3 ore. Numai în această fază IND poate decide în privința cererii de azil.

Din nou, IND poate respinge cererea de azil, caz în care solicitantul poate solicita o evaluare judiciară. Ca alternativă, IND poate îndruma solicitantul de azil către procedura de stabilire obişnuită.

ii) Cazul procedurii normale:

Dacă o cerere de azil nu poate fi examinată în 48 de ore, cererea va fi preluată de un birou de examinare. Între timp, solicitantul de azil se află la un centru de primire oferit de COA (Organizația centrală pentru primirea solicitanților de azil), cel puțin până când se ia o decizie cu privire la cerere.

În timpul interviului detaliat solicitantul va fi asistat de un consilier juridic şi, dacă este necesar, de un interpret. Solicitantului de azil i se oferă un raport al interviului, pe care îl poate verifica împreună cu avocatul său. Solicitantul de azil are opțiunea de a prezenta autorităților rectificări şi informații suplimentare.

Înainte de a respinge o cerere de azil, IND trebuie să anunțe solicitantul cu privire la intenția de a decide respingerea cererii. Solicitantul de azil are ocazia de a face observații şi de a răspunde într-un termen de patru săptămâni. Numai în această fază IND poate hotărî cu privire la cererea de azil. Decizia în primă instanță trebuie luată într-o perioadă de şase luni.

c) Evaluarea judiciară

i) Apel în fața instanței districtuale

În cadrul ambelor tipuri de proceduri, atât cea accelerată, cât şi cea normală, solicitantul de azil are dreptul de a face apel împotriva unei decizii negative în fața instanței districtuale. În cazul procedurii accelerate, apelul nu are efect suspensiv, dar solicitantul de azil poate solicita instanței să i se permită să rămână în țară în aşteptarea rezultatului apelului. În majoritatea cazurilor, înainte ca solicitantul să fie mutat, autoritățile aşteaptă rezultatul hotărârii instanței.

În cazul unei hotărâri pozitive privind fie cererea de şedere în țară, fie apelul, solicitantul este îndrumat spre procedura de stabilire normală. Instanța districtuală hotărăşte de obicei cu privire la ambele cereri în acelaşi timp.

ii) Apel în fața Consiliului de Stat

Dacă primul apel împotriva respingerii cererii de azil, este respins, solicitantul poate face recurs la Divizia de contencios administrativ a Consiliului de Stat (AJD). Nici acest recurs nu are efect suspensiv. Solicitantul poate solicita totuşi o decizie pozitivă din partea AJD cu privire la dreptul său de şedere în țară în aşteptarea rezultatului apelului. Îndepărtarea este cu toate acestea posibilă înainte de pronunțarea hotărârii AJD privind cererea.

d) Hotărârea finală

În urma unei hotărâri negative finale privind cererea în cadrul procedurii accelerate, solicitanților de azil respinşi li se cere să părăsească țara imediat. Persoanelor examinate în cadrul procedurii normale li se acordă de obicei 28 de zile pentru a părăsi țara în mod voluntar. Dacă nu se supun, aceştia pot fi obligați să se întoarcă.

2.3 Statistici

Conform ultimelor statistici IND, în 2007 în Țările de Jos a fost înregistrat un total de 9 731 de cereri de azil. Majoritatea solicitanților de azil proveneau din Somalia, Irak, China, Nigeria, Iran, Afganistan, Burundi, Sierra Leone şi Eritrea. În 2007, 1 063 persoane au primit azil.

2.4 Detenție

Actul privind străinii permite detenția migranților clandestini în temeiul a două dispoziții:

1. **Secțiunea 6**[1] - priveşte resortisanții străini cărora li s-a refuzat intrarea la graniță. Scopul principal al detenției este de a-i împiedica să intre în țară ilegal. Aceştia pot fi

[1] *Secțiunea 6*
1. Unui străin căruia i s-a refuzat intrarea în Țările de Jos i se poate cere să stea într-un spațiu sau loc indicat de către un agent al poliției de frontieră.

închişi într-o celulă de poliție timp de maxim 15 zile, după care trebuie să fie transferați într-o instituție cu un regim mai blând decât cel normal într-un penitenciar obişnuit.

2. **Secțiunea 59**[1] - aceasta se aplică majorității resortisanților străini care au intrat deja în Țările de Jos, legal sau nu, dar a căror şedere nu este sau nu mai este valabilă. Scopul principal al detenției este de a facilita îndepărtarea forțată a acestora şi de a-i împiedica să se ascundă.

Orice persoană căreia i s-a refuzat intrarea pe teritoriul olandez poate fi reținută. Solicitanții de azil respinşi, care dețin documente de călătorie de repatriere sau cărora le vor fi înmânate în curând documentele respective, pot fi de asemenea, reținuți. Dacă după interogarea de către serviciul pentru străini al poliției există o suspiciune rezonabilă că un străin nu are în fapt permis de şedere valabil, acesta este de obicei închis într-o celulă de poliție (timp de maxim 10-15 zile), după care este transferat într-un centru de detenție sau un alt penitenciar. Solicitanții de azil sunt lipsiți de libertate şi transportați la centrul de azil Schiphol, unde este evaluată cererea de azil a acestora.

2.5 Apel împotriva privării de libertate

După 28 de zile de detenție, IND este obligat să anunțe detenția la instanța districtuală dacă persoana deținută nu a făcut deja ea însăşi apel împotriva deciziei[2]. Această notificare este considerat drept un apel. Sesiunea instanței va avea loc în cel mult 14 zile de la notificare sau de la primirea apelului. Instanța va ajunge la o hotărâre într-un interval de 7 zile. Atât IND, cât

---

2. Un spațiu sau un loc astfel cum se face trimitere în subsecțiunea I poate fi asigurat împotriva plecării neautorizate.
3. Normele privind regimul aplicabil spațiului sau locului sigur menționat în subsecția I, inclusiv măsurile administrative necesare, pot fi stabilite printr-un ordin al Consiliului.
4. Un ordin al Consiliului, adoptat în temeiul subsecțiunii 3 va fi prezentat în fața ambelor Camere ale Statului General. Acesta va intra în vigoare la o dată fixată prin decret regal, cel puțin patru săptămâni după ce a fost prezentat în fața Statului General, cu excepția cazului în care cel puțin o cincime din numărul constituțional de membri ai uneia dintre Camere îşi exprimă în acest interval dorința ca subiectul să fie reglementat de statut. În acest caz, se va iniția un proiect de lege în această privință cât de curând posibil. Dacă proiectul este retras sau este respins în oricare dintre cele două Camere ale Statului General, ordinul Consiliului va fi retras.

[1] *Secțiunea 59*
1. Dacă este necesar în interesul politicii publice (ordre public) sau al securității naționale, Ministrul nostru poate, în vederea expulzării, să ordone reîntemnițarea unui străin care:
(a) nu are reşedință legală;
(b) are reşedință legală în temeiul secțiunii 8, literele (f) şi (g).
2. Dacă actele necesare pentru întoarcerea străinului sunt disponibile sau vor fi disponibile în termen scurt, se consideră a fi în interesul politicii publice (ordre public) ca străinul să fie reîntemnițat, cu excepția cazului în care străinul a fost rezident de drept în temeiul secțiunii 8, literele (a) - (e) şi (l).
3. Un străin nu va fi reîntemnițat sau reîntemnițarea se va încheia imediat ce străinul a arătat că doreşte să părăsească Țările de Jos şi are, de asemenea, ocazia să facă acest lucru.
4. Reîntemnițarea în temeiul subsecțiunii 1, litera (b) sau subsecțiunii 2 nu va dura în nici un caz mai mult de patru săptămâni. Dacă a fost aplicată secțiunea 39 înaintea deciziei privind cererea de azil, reîntemnițarea în temeiul subsecțiunii 1, litera (b) nu va depăşi în niciun caz şase săptămâni.

[2] Anterior, Legea privind regimul străinilor prevedea o evaluare periodică automată la fiecare 28 de zile de detenție, dar această prevedere a fost modificată în 2004, astfel încât se efectuează o singură evaluare automată după primele 28 de zile, iar toate evaluările ulterioare trebuie solicitate în mod expres de către deținut sau de către avocatul său.

şi persoana deţinută pot face recurs împotriva hotărârii instanţei la Divizia de contencios administrativ a Consiliului de Stat. Persoana deţinută poate face apel oricând împotriva prelungirii detenţiei. Această hotărâre a instanţei districtuale nu poate face obiectul unui recurs la AJDC.

2.6 Convenţii internaţionale şi legea europeană

Ţările de Jos este stat parte la majoritatea convenţiilor principale privind drepturile omului precum Convenţia internaţională privind drepturile civile şi politice şi Convenţia internaţională privind drepturile economice, sociale şi culturale, Convenţia europeană a drepturilor omului şi Convenţia de la Geneva privind statutul refugiaţilor din 1951 şi Protocolul la aceasta.

Ţările de Jos aderă la Convenţia privind Drepturile Copilului, cu rezerva că un copil care a fost reţinut nu va fi întotdeauna găzduit separat de adulţi, precum şi că dispoziţiile Convenţiei nu vor împiedica aplicare legii pentru adulţi asupra unui copil care a împlinit 16 ani.

Directivele şi regulamentele europene privind azilul se aplică Ţărilor de Jos. Totuşi, conform raportului Comisiei Europene din noiembrie 2007, Ţările de Jos se află printre statele membre UE menţionate de Comisie care nu aplică în mod consecvent Directiva privind primirea în centrele de detenţie şi care retrage condiţii de primire în situaţii care nu sunt autorizate de directivă. Mai mult, în privinţa minorilor deţinuţi, raportul notează un nivel nesatisfăcător de infrastructuri educaţionale. Comisia reaminteşte faptul că directiva nu permite excepţii cu privire la aplicabilitatea sa şi că dispoziţiile acesteia trebuie să se aplice tuturor tipurilor de imobile, inclusiv centrele de detenţie.

Întâlnirea cu organizaţii şi ONG-uri

Întâlnirea a avut loc la Centrul Mondial de Reuniuni BIMS de la aeroportul Schiphol, la 19 decembrie 2007, şi a precedat vizita la centrul de detenţie. Au fost invitate organizaţii care vizitează în mod regulat centrele de detenţie sau care sunt active în alt mod în domeniul azilului şi imigraţiei (a se vedea Anexa 3).

Organizaţiile au fost foarte eficiente în prezentările lor. Membrii delegaţiei au ascultat cu atenţie prezentările ONG-urilor, cu rezerva că informaţiile oferite de ONG-uri nu au putut fi verificate de delegaţie.

Este interesant de notat că majoritatea problemelor ridicate de ONG-uri priveau mai degrabă dispoziţii ale legii olandeze privind azilul decât condiţiile care predomină în centrele de detenţie, deşi acestea din urmă au fost, de asemenea, criticate.

Problemele principale identificate de ONG-uri în timpul reuniunii, precum şi în prezentările scrise oferite delegaţiei, pot fi schiţate după cum urmează**:**

3.1 Natura detenţiei

ONG-urile susţin că:

a) Persoanele deținute nu au comis nicio infracțiune. Multe dintre acestea au fugit din calea persecuției şi a războaielor şi majoritatea şi-au părăsit țările cu speranța de a scăpa de sărăcie şi de a-şi construi un viitor în Țările de Jos sau în altă parte. Cu toate acestea, ele sunt tratate ca infractori. De asemenea, perioada de detenție a crescut în ultimii ani.

b) Felul în care sunt percepuți migranții este, de asemenea, îngrijorător. Odată ce se află în detenție, aceştia sunt considerați drept clandestini şi infractori.

c) Detenția inutilă are loc adesea, deşi câteodată este evident că îndepărtarea imigrantului nu este în oricum probabilă (din cauza lipsei documentelor, a refuzului țării de origine de a coopera etc.). ONG-urile susțin că aceasta contravine normei conform căreia un solicitant de azil respins poate fi reținut doar dacă există o perspectivă realistă a îndepărtării acestuia.

d) În cazul migranților clandestini descoperiți după ce aceştia au intrat pe teritoriul olandez, simplul fapt de a nu-şi fi raportat prezența conduce la presupunerea că aceştia se vor ascunde, fără a exista o definiție clară a ceea ce constituie „ascunderea". Aceasta conduce la cazuri inutile de detenție.

e) Nu sunt studiate alternative la detenție. Astfel de alternative ar consta, de exemplu, în raportarea regulată sau, altfel, în cazuri aplicabile, în acordarea permisiunii ca migranții să locuiască cu rudele lor din Țările de Jos.

f) În limitele articolului 6 din Actul privind străinii cu privire la reținerea la frontieră maritimă sau aeriană, se inițiază o procedură de 48 de ore şi trebuie să hotărască dacă un migrant este transferat sau nu într-un centru de detenție. Din acest moment, trebuie să aibă loc o examinare în termen de 6 săptămâni. Deşi această procedură este aplicată în mare măsură, nu este clar pe ce bază este declanşată[1]. Migranții ajung să stea în detenție aproximativ 100 de zile pe baza faptului că o astfel de prelungire ar fi justificată de „necesitatea de cercetare". Cu toate acestea, chiar şi în acest caz, nu se justifică o detenție care durează mai mult de 6 săptămâni.

g) Regulamentul Dublin are, de asemenea, efectul de creştere a detenției. Migranții sunt transferați în centre de detenție şi stau în acestea timp de aproximativ 86 de zile. În această perioadă, cazurile lor nu sunt de obicei examinate.

h) ONG-urile susțin că migranții cu un permis „B9" nu ar trebuie să fie niciodată ținuți în detenție.

3.2 Durata detenției

ONG-urile susțin că:

a) Lipsa unei limite de timp pentru detenție constituie o problemă. Acestea au observat că Țările de Jos este una dintre țările UE care nu oferă o limită de timp pentru detenție. Actul din 2000 privind străinii nu prevede nicio limită cu privire la detenția migranților clandestini. Cu toate acestea, ONG-urile au recunoscut că sistemul judiciar a dezvoltat o

perioadă „maximă” de şase luni pentru detenție. În practică, după şase luni de detenție, instanțele tind să pună accentul pe drepturile deținutului mai degrabă decât pe considerentele statului.

b) Durata detenției administrative a migranților clandestini poate să fie în realitate de la 12 luni la un an şi jumătate, în cazul în care sunt implicate aspecte de ordine publică. Aici s-a înregistrat o creştere a perioadelor de detenție prin invocarea aspectelor de ordine publică.

c) Odată cu intrarea în vigoare a noului Act privind imigranții, s-au eliminat termenele de evaluare judiciară datorită cazurilor restante. Din păcate, nu toți imigranții au avocați buni. A existat un anumit caz în care un migrant a fost ținut în detenție timp de 16 luni şi a fost eliberat doar după ce Consiliul Refugiaților a scos cazul la lumină.

d) Trebuie să se stabilească o limită statutară prin lege a detenției administrative pentru solicitanții de azil şi migranții clandestini.

3.3 Condiții de detenție

ONG-urile susțin că:

a) Condițiile de detenție sunt mult mai rele decât cele pentru infractorii olandezi „obişnuiți”.

b) În multe cazuri, patru până la şase persoane sunt deținute în aceeaşi celulă. În afară de lipsa de intimitate, persoane de limbi şi culturi diferite sunt puse împreună, acest fapt dând naştere la tensiuni inutile.

c) Accesul la servicii medicale este defectuos, inclusiv la servicii de natură fizică şi psihologică. Persoanelor care au acuzat probleme de sănătate grave li s-a refuzat accesul la un medic şi li s-au administrat doar tranchilizante. Acesta este cazul în special în „Kamp Zeist” şi pe vasele de detenție din Rotterdam.

d) Deținuților nu li se oferă de lucru, iar spațiile de recreere sunt foarte puține. Acest lucru conduce la o dispoziție psihică nesănătoasă.

e) Există numeroase plângeri cu privire la calitatea alimentelor şi lipsa condițiilor igienice, în special pe vasele de detenție din Rotterdam.

f) Migranților din centrele „Kamp Zeist” li se permite să iasă din celule doar pentru o perioadă de trei ore.

g) Există, de asemenea, numeroase plângeri privind tratamentul general din partea gardienilor care de multe ori nu sunt calificați pentru acest post. Unele ONG-uri au raportat câteva relatări privind sancțiuni disciplinare aspre aplicate deținuților. S-a afirmat că se manifestă violență fizică împotriva deținuților – de exemplu bătaia este ceva obişnuit, în special din partea „Royal Marechausee”.

h) ONG-urile se tem că accidente precum incendiul care a avut loc la centrul de detenție Schiphol se pot întâmpla din nou. În ciuda unor astfel de riscuri, există încă un număr de

centre de detenție, cum sunt vasele de detenție din Rotterdam şi Kamp Zeist, unde condițiile au fost ameliorate doar superficial sau nu au fost îmbunătățite deloc. În noaptea de 27 octombrie 2005, 11 migranți clandestini şi-au pierdut viața în incendiul care a izbucnit în clădirea de transfer de la Schiphol Oost, alte 15 persoane (inclusiv gardieni) fiind rănite.

i) Nu există nicio comisie a deținuților sau o altă entitate care să protejeze drepturile colective ale migranților din centrele de detenție.

j) De asemenea, există îndoieli grave cu privire la respectarea Directivei privind condițiile de primire. Mai mult, Protocolul de la Istanbul nu este în vigoare şi nu este aplicat

3.4 Detenția grupurilor vulnerabile

ONG-urile susțin că:

a) Victimele nu sunt separate de ceilalți migranți. De exemplu, ca urmare a acestui lucru, în urma rezultatului procedurii de intrare în Țările de Jos, mai multe fete de naționalitate nigeriană au ajuns în mâinile unor rețele de prostituție din Germania şi Italia.

b) Detenția persoanelor vulnerabile, în special a copiilor, a constituit o problemă foarte îngrijorătoare pentru ONG-uri. Nu există nicio interdicție statutară prin lege de a reține grupuri migrante vulnerabile, cum ar fi victime ale încălcărilor drepturilor omului, inclusiv victime ale traficului de ființe umane, migranți traumatizați, minori neînsoțiți şi copiii migranți şi familiile lor.

c) În 2006, a avut loc o campanie împotriva detenției copiilor migranți şi a familiilor lor, care a avut ca urmare faptul că numărul de copii migranți şi al familiilor lor a scăzut în mod semnificativ. Guvernul olandez a anunțat mai multe îmbunătățiri structurale ale politicii. Cu toate acestea, se aşteaptă încă propuneri concrete.

i) Victimele traficului de ființe umane

ONG-urile susțin că:

a) Victimele traficului de ființe umane pot fi arestate pe baza faptului că sunt „clandestine" şi pot fi plasate în detenție ca străini. Acest lucru se întâmplă în special în cazurile de detenție la frontieră. Scopul acestor forme de detenție este de a lua măsuri pentru întoarcerea lor în țările de origine. Cu toate acestea, ONG-urile estimează că doar jumătate din toți deținuții pot fi de fapt trimişi acasă. Restul sunt în cele din urmă eliberați fără ca statutul lor clandestin să fie rezolvat. Acest lucru face ca detenția lor să fie de fapt inutilă.

b) Victimele traficului de ființe umane care nu sunt recunoscute ca atare în detenție ajung să fie trimise înapoi în țările lor de origine sau să fie eliberate. În ambele cazuri, acestea riscă să întâlnească traficanții lor şi să fie din nou puse la muncă în condiții de exploatare. Cu toate acestea, ONG-urile confirmă că victimele recunoscute ca atare au la dispoziție o perioadă de gândire de trei luni. Dacă acestea hotărăsc să coopereze cu poliția, ele au

dreptul la protecția specială acordată martorilor în temeiul Regulamentului „B9”, rezidență temporară, găzduire într-un azil, asigurare medicală, asistență juridică şi asistență socială.

c) Este îngrijorător că, deşi Țările de Jos au semnat Convenția Consiliului Europei privind lupta împotriva traficului de ființe umane (2005), aceasta nu a fost încă ratificată.

ii) Copii şi minori

ONG-urile susțin că:

a) Dintre refugiații care vin în Țările de Jos, mai mult de un sfert au sub 15 ani. Deşi mulți tineri fug împreună cu un părinte sau cu ambii părinți, există de asemenea un procent destul de mare de minori neînsoțiți.

b) Pentru mai mult de 30% din copiii solicitanți de azil din Țările de Jos cererile sunt examinate prin procedură accelerată. Mai mult, copiii solicitanți de azil cu vârsta chiar şi de patru ani sunt adesea intervievați în absența unui avocat sau a unui tutore[1].

c) Unele interviuri cu copii se concentrează asupra unor întrebări care sunt inadecvate având în vedere vârsta şi maturitatea copiilor.

d) De asemenea, au avut loc încălcări ale standardelor regionale şi internaționale în cadrul politicilor şi practicilor actuale de stabilire a faptului dacă un copil este neînsoțit şi deci are nevoie de îngrijire şi protecție, inclusiv eforturi susținute de către stat de a găsi familiile şi a-i repatria. În multe cazuri, guvernul atribuie responsabilitatea pentru îngrijirea copiilor neînsoțiți unor rude îndepărtate care locuiesc în Țările de Jos, chiar şi în cazuri în care rudele nu doresc sau nu sunt potrivite pentru a-şi asuma responsabilitatea.

e) La centrul de detenție Schiphol există minori care sunt reținuți în aşteptarea unui test de stabilire a vârstei. Testul constă în fotografierea anumitor oase şi nu implică nicio evaluare psihologică. Coeficientul de siguranță al testului este foarte controversat, deoarece poate califica mulți minori ca adulți.

f) Detenția copiilor împreună cu părinții lor contravine Convenției Internaționale pentru Drepturile Copilului, care a fost ratificată de guvernul olandez în 1995. Sunt întemnițați copii de vârste fragede, de la prunci la adolescenți, în special în centrele Heerhugowaard, Kamp Zeist şi Zestienhoven.

g) Copiilor aflați în detenție li se refuză dreptul la liberă circulație, educație şi spații de joacă. Acest lucru poate fi foarte traumatizant.

h) În ceea ce priveşte detenția, autoritățile olandeze nu aplică principiul ultimei soluții pentru toți minorii, ci doar pentru grupa de vârstă de până la 16 ani. Ca urmare, minorii cu vârsta peste 16 ani pot fi reținuți împreună cu deținuți adulți.

i) Copiilor li se pun cătuşe şi sunt închişi în celule de izolare.

j) Gardienii sunt instruiți mai degrabă pentru a se ocupa de infractori decât de copii.

k) Persoanelor neînsoțite cu vârsta între 15-25 ani ar trebui să li se acorde mai multă atenție. Atunci când minorii împlinesc 18 ani, acestora li se oferă un bilet de tren şi sunt lăsați pe stradă.

l) În general, tratamentul acordat de autoritățile olandeze copiilor solicitanți de azil ridică întrebări legate de angajamentul acestora de a urma politici în domeniul azilului care servesc interesele copiilor, astfel cum se cere prin Convenția ONU cu privire la drepturile copilului.

3.5 Procedura accelerată

ONG-urile susțin că:

a) Eficiența câştigă în fața protecției în politica olandeză în domeniul azilului. Potrivit ONG-urilor, procedurile accelerate au devenit regula, iar în Țările de Jos obiectivul este de a spori această tendință cât de mult posibil.

b) În general solicitanții de azil traumatizați şi vulnerabili, inclusiv copiii, necesită timp pentru a căpăta încredere în persoana/persoanele responsabilă(e) de examinarea cererii lor înainte de a putea explica motivele fugii sau cauza traumei lor. Persoanele care prezintă probleme asociate genului sau supraviețuitorii torturii sau ai unei traume grave în special au nevoie de un mediu de susținere în care pot fi reasigurate de confidențialitatea cererii lor. Procedura accelerată nu oferă timpul necesar pentru a stabili încrederea de care este nevoie.

c) Mecanismul destinat să accelereze prelucrarea cererilor de azil – procedura accelerată în *aanmeldcentra* (centre de primire) sau „procedura AC" – este utilizat în mod necorespunzător şi cu puține ocazii de a îndrepta greşeli printr-o evaluare judiciară semnificativă.

d) De asemenea, procedura accelerată nu permite trecere unui timp suficient pentru ca persoana să se odihnească, să fie informată cu privire la procedura obținerii de azil, să se consulte cu avocatul său şi să strângă dovezi în sprijinul cererii sale de azil, şi nici nu prezintă un set de criterii de respingere. Consecințele sunt cele mai grave în cazul minorilor neînsoțiți, al persoanelor traumatizate şi al persoanelor din țări în care abuzuri împotriva drepturilor omului sunt răspândite.

e) Procedura poate conduce, de asemenea, la o încălcare a principiului *non-refoulement*, deoarece nu îi oferă solicitantului de azil timp suficient pentru a-şi dovedi cererea, ceea ce poate conduce la repatrierea sa într-o țară în care acesta este expus la persecuție. Lipsa ocaziilor de evaluare judiciară agravează acest punct.

f) Apelul împotriva unei decizii luate într-o procedură accelerată nu are efect suspensiv automat, deşi acest aspect poate fi solicitat în mod special. Jurisprudența a făcut ca în realitate să fie extrem de dificil de obținut un astfel de efect suspensiv care conduce la

protecţie împotriva expulzărilor nejustificate. În acest caz, ONG-urile recomandă să se acorde un efect suspensiv automat în cazul apelurilor împotriva deciziilor negative în prima instanţă.

3.6 Accesul limitat al ONG-urilor la centre

ONG-urile susţin că:

a) Organizaţiile olandeze pot fi înregistrate de Ministerul Justiţiei ca organizaţii non-judiciare cu acces la centrele de detenţie. Totuşi, accesul este limitat la vizite oficiale în săli de vizite separate. O vizită poate fi programată doar după ce se stabilesc persoanele care urmează a fi vizitate. Acest lucru constituie un obstacol în calea accesului la potenţiale victime şi la alte grupuri ţintă, cum ar fi minorii. ONG-urile necesită un acces mai larg şi mai flexibil la migranţi din centre de detenţie.

b) Există, de asemenea, probleme pentru grupurile umanitare şi ecleziastice care ar dori să facă vizite regulate în centre.

c) Se poate ajunge doar la anumite grupuri de migranţi „clandestini". În cazurile detenţiei la frontieră, se poate ajunge doar la cei care au cerut azil. Cei care ajung la aeroport şi nu solicită azil sunt plasaţi într-o aripă separată în centrul de detenţie unde nu au acces la asistenţă juridică sau la ajutor din partea ONG-urilor. Printre aceştia pot foarte bine să existe minori, victime ale traficului şi refugiaţi care ar trebui informaţi în legătură cu posibilitatea de a cere azil.

d) Informaţiile oferite publicului larg despre ce se întâmplă în aceste centre de detenţie sunt insuficiente. ONG-urile susţin, de asemenea, că se fac presiuni mari pentru a împiedica părţile care au acces să vorbească despre problemele de tratament inuman suspectate.

3.7 Alte preocupări exprimate de ONG-uri

ONG-urile susţin că:

a) Creşterea ordinelor de expulzare este îngrijorătoare. Un astfel de ordin tratează o persoană ca pe un infractor şi este utilizat cu privire la persoane care nu au comis nicio infracţiune. Peste 1 000 de persoane sunt supuse acestui tratament. Situaţia este agravată atunci când alţi membri de familie sunt incluşi în ordin. 40% dintre persoanele deţinute sunt ulterior expulzate.

b) Actul din 2000 privind străinii oferă posibilitatea impunerii unui ordin de excludere asupra unui migrant clandestin prin declararea acestuia ca străin indezirabil. Ca urmare, dreptul unui migrant la rezidenţă legală se încheie sau este limitat şi, în perioada în care ordinul este valabil, migrantul nu poate solicita cu succes un permis de şedere sau azil. Întoarcerea sau şederea în continuare în Ţările de Jos după emiterea unui ordin de excludere constituie o infracţiune pedepsită cu închisoare de până la şase luni.

c) Cei care sunt expulzaţi cu un aviz de părăsire a ţării, în urma respingerii cererii lor, sunt lăsaţi în stradă. Aceştia sunt lipsiţi de mijloace şi nu pot să îşi câştige existenţa. Se

exprimă, de asemenea, o preocupare serioasă în legătură cu femeile care sunt eliberate în acest mod. Acestea nu au dreptul la locuință sau la servicii medicale corespunzătoare.

d) Regimul detenției la frontieră şi actul de principii privind penitenciarele se bazează pe un regim penal. Cu toate acestea, migranții nu pot beneficia de un număr de drepturi prevăzute de regimul penal.

e) Politicienii oferă migranților clandestini şi solicitanților de azil o imagine negativă, etichetându-i drept refugiați economici şi, câteodată, drept infractori. Această situație are ca urmare o lipsă gravă de luare în considerare a drepturilor omului în opinia publică şi dezbateri politice privind solicitanții de azil, imigranții clandestini şi alți migranți.

f) La momentul vizitei, ratificarea unor instrumente internaționale era încă în curs de desfăşurare. Asemenea unui număr de alte țări europene, în decembrie 2007, Țările de Jos încă nu semnase Convenția internațională privind protecția drepturilor tuturor lucrătorilor migranți şi a membrilor familiilor acestora („Convenția privind lucrătorii migranți", 1990). În plus, deşi Țările de Jos a semnat Convenția Consiliului Europei privind lupta împotriva traficului de ființe umane (2005), aceasta nu a fost încă ratificată.

g) Azilul este utilizat ca un instrument de control al fluxurilor de migrație şi pentru a descuraja potențialii solicitanți de azil. Dreptul la azil nu poate fi îngrădit, deoarece acesta nu este un drept suplimentar acordat de statele membre ci un drept pe care orice ființă umană îl poate reclama în temeiul Convenției de la Geneva.

h) Solicitanților de azil nu li se acordă timp suficient pentru a-şi pregăti actele în vederea întoarcerii lor. Forțând eliminarea din sistemul de primire a solicitanților de azil respinşi, uneori cu copii, autoritățile olandeze obligă oamenii să trăiască pe străzi.

i) Există, de asemenea, probleme legate de disponibilitatea datelor privind imigrația. Rapoartele privind evoluțiile în domeniul imigrației au fost de curând scurtate şi limitate doar la evoluțiile principale. Acestea sunt, de asemenea, publicate mai rar (de două ori în loc de trei ori pe an). Mai mult, datele detaliate specifice privind grupurile vulnerabile aflate în detenție, cum ar fi copiii migranți şi familiile lor, nu sunt publicate.

Vizitarea centrului

Ordinea de zi a misiunii a inclus o vizită la centrul de detenție Schiphol. În timpul vizitei, delegaților li s-a oferit o prezentare şi un tur ghidat al centrului împreună cu directorul centrului de detenție, directorul adjunct al Departamentului pentru politici în domeniul imigrației, precum şi oficialități de la Centrul de depunere a cererilor şi de la Serviciul de îndepărtare şi repatriere. Delegația a avut, de asemenea, ocazia să vorbească cu un număr de imigranți care locuiesc în centru şi să adreseze ulterior întrebări reprezentanților centrului.

Prezentarea a fost oferită la începutul vizitei de dl HP SCHREINEMACHERS, director adjunct al Departamentului pentru politici în domeniul imigrației.
Următorii reprezentanți au fost disponibili pentru a răspunde la întrebări:

- Alfons MOOREN - directorul centrului de detenție

- HP SCHREINEMACHERS - director adjunct al Departamentului pentru politici în domeniul imigrației
- Vincent VUIJK - Oficiul pentru repatriere şi plecare
- Michiel MEINARID – director de unitate la Centrul de depunere a cererilor
- Theo THIJM - director adjunct de unitate la Centrul de depunere a cererilor
- Un reprezentant al Royal Marechaussee (poliția de frontieră)

4.1 Prezentarea introductivă

În timpul primei prezentări, directorul adjunct a subliniat următoarele puncte:

1) Solicitanții de azil depun cererea la un centru de depuneri. 75% din cereri sunt depuse în alte locuri decât Schiphol, în timp ce restul de 25% sunt depuse în acest centru. Cei care depun cereri în alte centre nu sunt deținuți. Sunt deținuți cei cărora li se refuză intrarea la frontieră.

2) Dacă o persoană căreia i s-a refuzat intrarea la frontieră prezintă cerere de azil, persoana este plasată în centrul de depunere închis de la Schiphol şi se declanşează procedura. Dacă este posibil, cererea este examinată în următoarele 48 de ore lucrătoare. Dacă cererea nu este examinată în acest interval, există o perioadă de 6 săptămâni pentru examinare, iar persoanele sunt transferate într-un centru de detenție.

3) Străinii identificați ca având statut de clandestin în Țările de Jos sunt, de asemenea, duşi în detenție. Dacă aceştia solicită azil, există o perioadă de 6 săptămâni pentru ca cererea lor să fie prelucrată. Persoanele în cauză nu sunt reținute la Schiphol, ci în alte centre. Li se satisfac nevoile alimentare, de îngrijire şi de educație.

4) Un raport al Comisiei a oferit o indicație privind modul în care Țările de Jos respectă orientările[1]. Pentru cei 25% care sunt ținuți în Schiphol, raportul a ajuns la concluzia că centrul este corespunzător. Cu toate acestea, au existat o serie de critici cu privire la nevoile materiale ale migranților.

4.2 Turul centrului de detenție

1) Delegaților li s-a arătat o cameră unde sunt depozitate bunurile migranților imediat ce aceştia sosesc. Atunci când migranții sosesc la aeroport, aceştia au bagaje şi alte bunuri. Câteodată aceştia au şi bani. Bagajele sunt depozitate în siguranță în camerele respective, care sunt protejate prin camere de luat vederi. Două persoane au cheile de la camere.

2) În timpul perioadei de detenție, personalul se interesează de regimurile alimentare, nevoile medicale şi preia bagajele migranților şi banii sau documentele pe care aceştia le-ar putea avea. Se face o fotografie a persoanei, se iau o serie de alte date şi li se oferă o cartelă telefonică gratuită.

[1] COM (2007) 745 final

3) Delegaţilor li s-a spus că prin centrul de detenţie Schiphol trec în jur de 10 000 de persoane pe an. În total există 308 de locuri. Câteodată logistica se complică, ceea ce conduce la pierderea bunurilor personale de 3-4 ori pe an.

4) Delegaţilor li s-au arătat celulele de primire consolidate în care sunt primiţi migranţii atunci când ajung prima dată la centru şi înainte de a pleca. Celulele sunt utilizate pentru tranzit şi unul dintre scopurile lor este identificarea traficanţilor de droguri. Camerele sunt simple, curate şi conţin o bancă. Uşile par să fie consolidate.

5) Delegaţilor li s-a arătat un „dispozitiv pilot". Dispozitivul pilot utilizează o bază de date a amprentelor pentru a prezenta detalii despre persoanele care stau în centrul de detenţie, inclusiv informaţii specifice cum ar fi solicitările alimentare. Scopul dispozitivului este de a evita confuzia între diferite persoane din centru.

6) Reprezentantul a declarat că există posibilitatea practicării sporturilor (cum ar fi baschetul) şi a altor activităţi recreaţionale. Asistenţa medicală este, de asemenea, disponibilă 24 de ore pe zi. Se oferă, de asemenea, serviciile unui psihiatru. Consiliul olandez pentru refugiaţi are un birou în centru şi se menţin relaţiile avocat/client.

7) Camerele pentru bărbaţi şi cele pentru femei sunt separate şi în general toţi se simt în siguranţă. Cu toate acestea, în aripa vizitată două femei au declarat că sunt intimidate de faptul că sunt prezenţi doar bărbaţi. În centru nu sunt familii, minori sau copii. Minorii sunt ţinuţi în centrul „Zestienhoven". Secţia infractorilor din centru este separată de locul unde sunt cazaţi alţi solicitanţi de azil.

8) Uşile celulelor sunt ţinute deschise toată ziua şi sunt închise la ora 21.00. Curtea/spaţiul deschis de afară poate fi utilizat în voie pentru aer proaspăt. Deşi se oferă hrană, există şi locuri amenajate pentru gătit la dispoziţia migranţilor. Câteodată persoanele care stau în centru comandă anumite alimente pentru a găti.

9) Un panou care cuprinde numele, datele de naştere şi fotografiile migranţilor indica faptul că unii migranţi erau tineri. Reprezentanţii centrului au declarat că datele de pe panou indică vârsta pe care migranţii susţin că o au. S-a arătat că două persoane, inclusiv o femeie, erau implicate într-o contestaţie privind vârsta. Acestea se aflau totuşi în detenţie, în ciuda faptului că reprezentantul a declarat că, în cazul unei contestaţii privind vârsta, i se acordă prezumţia de sinceritate reclamantului. În aceste cazuri se efectuează o cercetare şi persoanele sunt trimise la o clinică din Eindhoven pentru efectuarea unui test al masei osoase. Reprezentantul a recunoscut că există o marjă de eroare în astfel de teste şi a afirmat că în astfel de cazuri i se acordă întotdeauna prezumţia de sinceritate migrantului.

10) Delegaţilor li s-a arătat, de asemenea, mai multe celule în care stau migranţii. Celulele erau mici şi fiecare celulă era dotată pentru 2 persoane. Celulele cuprindeau o baie cu uşă, un televizor şi două paturi suprapuse. Unii delegaţii au afirmat că au văzut unele toalete fără uşi.

11) Delegaţilor li s-a spus că şederea la Schiphol poate dura în mod rezonabil 6 luni. Totuşi, detenţia poate fi extinsă în timpul procedurii de apel. În aceste împrejurări, detenţia se poate prelungi la 12 luni.

4.3 Întâlnirea cu migranții

Delegaților li s-a oferit posibilitatea de a vorbi cu migranții care stau la centrul de detenție Schiphol. Raportorul a primit următoarele observații:

1) O persoană de naționalitate irakiană a declarat că se află în centru de o lună şi jumătate. Acesta susține că are 67 de ani şi este bolnav şi că a solicitat azil. Problema era că, pentru a ajunge în Țările de Jos, acesta a tranzitat Ungaria. Persoana a declarat că s-a aflat în Ungaria timp de mai puțin de o oră şi că doar a schimbat avionul acolo. A solicitat azil la aeroportul din Țările de Jos şi ulterior a fost adus direct la centrul de detenție Schiphol. Acesta a declarat că Țările de Jos a transmis cazul său Ungariei şi că cererea sa de azil depinde acum de răspunsul Ungariei. Între timp acesta se plânge că este blocat în centru.

2) Un cetățean de sudanez a declarat că a venit în Țările de Jos cu un paşaport fals, prin Siria. Acesta a afirmat că a fost plasat într-o „tabără deschisă" timp de 4 ani. Susține că suferă de hernie şi malarie. După intrarea în Țările de Jos, acesta a călătorit în continuare spre Irlanda. Totuşi, Irlanda l-a trimis înapoi în Țările de Jos. Persoana susține ca a stat în centrul Schiphol timp de 9 luni în total.

3) O persoană de naționalitate nigeriană a declarat că stă în centru tot de 9 luni. Persoana avea paşaport namibian. A fost deportat în Namibia, dar a fost trimis înapoi în Țările de Jos. Acesta a făcut cerere de azil în Țările de Jos, dar cererea i-a fost respinsă. Persoana a declarat că viitorul său este acum imprevizibil. Între timp era ținut în centru.

4) O altă persoană de naționalitate irakiană a declarat că se află în centrul Schiphol de şase luni. A plecat în Anglia, dar a fost trimis înapoi în Țările de Jos, de asemenea datorită Regulamentului Dublin. Acesta a declarat, de asemenea, că are un viitor nesigur.

5) O parte din delegați au întâlnit un tânăr care susține că are mai puțin de 18 ani. Acesta a afirmat că, atunci când a fost prins, doar tranzita prin Schiphol cu echipa de sport a şcolii sale şi s-a plâns în legătură cu procedura legată de contestarea vârstei sale şi de faptul că este ținut în detenție.

6) O femeie a declarat că, deşi nu se simte amenințată în locul unde se află, simte totuşi că faptul că acolo nu se află decât câteva femei este câteodată intimidant. Mai mult, nu erau luate în considerare nevoile specifice ale femeilor.

7) Un număr de imigranți s-a plâns în legătură cu lipsa de servicii medicale. Aceştia au declarat că pentru orice plângere de natură medicală li se dădea doar paracetamol.

4.4 Sesiunea de discuții

După turul centrului, delegația a avut ocazia să discute şi să adreseze întrebări reprezentanților centrului. Au fost oferite următoarele răspunsuri:

1) Cererile a 25% din migranții din Schiphol sunt respinse imediat prin proceduri accelerate.

2) Există o comisie independentă care ascultă plângerile migranților.

3) Cu privire la procedura accelerată, se aşteaptă noi instrucțiuni care ar face ca procedura să fie mai corectă şi mai eficientă.

4) Dacă cererea unei persoane este respinsă în Schiphol, aceasta poate face apel din 4 considerente. Procedura durează aproximativ două săptămâni. Între timp, persoana în cauză stă la centrul de detenție. În cazul în care apelul este considerat a fi nefondat, decizia este ireversibilă şi se iau măsuri pentru a trimite persoana respectivă înapoi în țara de origine.

5) Detenția continuă atât timp cât este rezonabil. Totuşi, regula prevede o perioadă de 6 luni. Instanțele pot lua în considerare faptul dacă străinul este responsabil de întârziere. Cu toate acestea, în cazurile detențiilor de 14-15 luni, libertății i se dă prioritate față de interesele statului şi migranții sunt eliberați. Eliberarea înseamnă că migranții sunt lăsați liberi cu un document care arată că aceştia trebuie să părăsească Țările de Jos.

6) Există un birou special care se ocupă de cererile Dublin. Dacă există o situație care se încadrează în sfera de aplicare a Convenției de la Dublin, se face o cerere către statul membru în cauză. În aşteptarea răspunsului, persoana stă în Țările de Jos. Dacă celălalt stat membru nu acceptă cererea, persoana are dreptul să facă cerere de azil în Țările de Jos.

Întâlnire cu Secretarul de stat olandez pentru justiție, dna Nebahat Albayrak

Întâlnirea cu Secretarul de stat olandez, dna Nebahat Albayrak, a avut loc la Ministerul Justiției. Întâlnirea a fost urmată de o conferință de presă.

În timpul întâlnirii au fost discutate probleme legate de legislația olandeză în domeniul imigrației şi azilului, precum şi probleme întâlnite în timpul discuției cu ONG-urile şi la centrul de detenție Schiphol. Următoarele puncte au fost prezentate de secretarul de stat:

1) Țările de Jos are o tradiție în protejarea persoanelor. Scopul este de a continua această tradiție şi de a îmbunătăți sistemul.

2) Detenția este limitată de obicei la 6 luni. Totuşi, în anumite cazuri această perioadă de timp trebuie să fie extinsă. Durata detenției este, de asemenea, supusă cooperării persoanei în cauză. Secretarul de stat a afirmat că, dacă migranții cooperează, aceştia pot pleca după 6 zile.

3) În cazul în care un copil însoțit de familia acestuia trece granița în mod clandestin, în prezent este posibil ca aceştia să fie reținuți. Dacă sosesc în Țările de Jos în mod legal, familiile sunt duse la un centru de primire. Familiile sunt reținute doar în cazurile în care există suspiciuni serioase că acestea vor dispărea. Ideea ar fi ca acestea să fie reținute timp de maxim 2 săptămâni, dar aceasta este o propunere care nu a fost încă adoptată de Parlament. O altă posibilitate ar fi să fie reținut doar unul dintre părinți.

4) Ministrul a acționat, de asemenea, în privința îmbunătățirii condițiilor pentru copii (în special cei reținuți în Rotterdam) şi pentru alte persoane vulnerabile, cum ar fi femeile însărcinate.

5) Nu se prevedere oprirea reținerii copiilor însoțiți, deoarece ar exista un risc inerent ca părinții să abuzeze de sistem. Secretarul de stat a confirmat că există copii în detenție, dar că cei însoțiți de părinții lor sunt separați pe cât se poate de copiii care nu sunt însoțiți. Detenția este întotdeauna limitată cât de mult posibil.

6) Atunci când sunt găsite familii şi acestea solicită azil, membrii familiilor sunt ținuți în centre deschise. Se recunoaşte faptul că mediul în care sunt ținuți copiii ar trebui să fie diferit de cel al închisorilor obişnuite. Secretarul de stat a afirmat că se face tot posibilul pentru a crea un mediu adecvat pentru copii. Delegaților li s-a arătat un număr de fotografii prezentând îmbunătățirile care s-au făcut într-un centru.

7) Câteodată se adoptă opțiunea de a reține un părinte, eliberând celălalt părinte împreună cu copilul.

8) Minorii pot fi uneori reținuți pentru a se evita riscul ca aceştia să cadă în mâinile traficanților. Judecătorii opresc de obicei detenția după 6 luni, dar aceştia pot fi reținuți pentru o perioadă mai lungă în cazul în care identitatea persoanei nu este clară sau atunci când consulatul țării de origine nu cooperează pentru întoarcerea acestora.

9) Copiilor li se pun uneori cătuşe, dar acest lucru se realizează doar în împrejurări excepționale, cum ar fi cazul în care un copil devine violent în mod incontrolabil. Secretarul de stat a indicat un caz în care s-a luat această măsură, şi anume atunci când un minor dintr-unul dintre centre a declanşat sistemul de stingere a incendiului cu o brichetă. În urma acestor incidente, s-au luat măsuri pentru ca sistemul de stingere a incendiilor să nu fie sensibil la astfel de acte reprobabile.

10) Autoritățile iau în considerare situația persoanelor vulnerabile. Totuşi, nu există planuri pentru eliminarea detenției pentru aceste grupuri.

11) În timpul procedurilor de întoarcere, se respectă drepturile migranților. Secretarul de stat a explicat că, înainte să aibă loc întoarcerea, au loc controale medicale şi se iau măsuri pentru a se confirma că persoana este aptă să zboare cu avionul.

12) Existența unor centre deschise pentru persoane care au fost expulzate şi care au ajuns pe străzi ar transmite un mesaj greşit potrivit căruia statul va avea grijă de acestea în orice împrejurare. Acest lucru ar face expulzările ineficiente.

13) În ceea ce priveşte cuprinsul raportului Comisiei către Consiliu şi Parlamentul European privind aplicarea Directivei 2003/9/CE din 27 ianuarie 2003 de stabilire a standardelor minime pentru primirea solicitanților de azil în statele membre[1], Țările de Jos ar dori câteva clarificări cu privire la bazele pe care s-au făcut remarcile raportului. În ianuarie

[1] COM(2007) 745 final

2008 s-a prevăzut o reuniune cu Comisia şi în 2008 Țările de Jos urmau să prezinte o reacție oficială.

14) Centrele de primire şi detenție sunt deschise pentru examinare, astfel cum s-a întâmplat în cazul acestei delegații a Parlamentului European. Comitetului pentru prevenirea torturii şi a pedepselor sau tratamentelor inumane sau degradante al Consiliului Europei (CPT) a efectuat vizite.

15) Autoritățile şi personalul din centre sunt instruite în mod corespunzător.

16) Nu trebuie să se realizeze nicio reformă majoră a Regulamentului Dublin. Îmbunătățirile necesare trebuie realizate prin Sistemul European Comun de Azil.

Concluzii şi recomandări ale raportorului

Raportorul ar dori să menționeze că autoritățile olandeze şi secretarul de stat au fost foarte cooperante, deschise şi dispuse să răspundă întrebărilor adresate de delegație.

În general şi în comparație cu alte centre de detenție vizitate în alte țări, se poate observa că condițiile de la centrul de detenție Schiphol par a fi satisfăcătoare.

În concluzie, raportorul ar dori să ridice următoarele puncte:

1) Deşi condițiile de la centrul de detenție Schiphol par să fie satisfăcătoare, atunci când s-au referit la condiții inacceptabile, ONG-urile au evidențiat vasele de detenție de la Rotterdam şi centrul „Kamp Zeist". Trebuie să se furnizeze mai multe informații despre aceste centre, în special în lumina reclamațiilor prezentate de ONG-uri.

2) Serviciile puse la dispoziție în centrul de detenție Schiphol, astfel cum au fost descrise, ar trebui furnizate în toate centrele de detenție. Acestea includ servicii medicale şi psihiatrice bune şi birouri pentru menținerea relațiilor avocat/client.

3) Trebuie să se ofere acces total ONG-urilor la toate centrele de detenție, pentru a le permite să îşi realizeze activitatea conform regulamentelor prevăzute de autoritățile olandeze.

4) Acuzațiile de abuz, violență sau comportament inadecvat din partea autorităților trebuie să fie luate în serios şi trebuie să se ia măsuri în vederea cercetării şi acțiunii.

5) Trebuie să existe o transparență totală cu privire la ceea ce se întâmplă în centrele de detenție.

6) Trebuie să se caute alte măsuri, şi nu punerea cătuşelor, pentru controlarea minorilor turbulenți.

7) Deşi perioada maximă de detenție a fost stabilită la şase luni prin forța obiceiului, trebuie să se prevadă prin lege şi să se aplice o perioadă specifică.

8) Trebuie să se caute şi să se aplice alternative la detenţie în cazul grupurilor vulnerabile şi în special pentru copii şi minori.

9) Trebuie să se facă un efort special pentru a selecţiona migranţii vulnerabili, cu scopul ca aceştia să primească un tratament special, astfel încât să nu existe cazuri în care vulnerabilităţile lor să fie exploatate.

10) Sunt necesare mai multe informaţii cu privire la modul în care Ţările de Jos respectă Directiva privind condiţiile de primire.

11) Procedurile accelerate trebuie utilizate cu grijă şi trebuie pe cât posibil evitate în cazurile migranţilor care par a fi vulnerabili. Evaluarea judiciară nu trebuie prejudiciată prin proceduri accelerate.

12) Persoanele care sunt implicate în contestaţii privind vârsta trebuie să fie considerate minore şi reţinute în consecinţă până când se rezolvă contestaţia vârstei.

13) Femeilor trebuie să li se ofere spaţii de reţinere separate pentru a li se oferi spaţiul necesar nevoilor lor specifice.

ANNEX 1

ЕВРОПЕЙСКИ ПАРЛАМЕНТ PARLAMENTO EUROPEO EVROPSKÝ PARLAMENT EUROPA-PARLAMENTET
EUROPÄISCHES PARLAMENT EUROOPA PARLAMENT ΕΥΡΩΠΑΪΚΟ ΚΟΙΝΟΒΟΥΛΙΟ EUROPEAN PARLIAMENT
PARLEMENT EUROPÉEN PARLAIMINT NA hEORPA PARLAMENTO EUROPEO EIROPAS PARLAMENTS
EUROPOS PARLAMENTAS EURÓPAI PARLAMENT IL-PARLAMENT EWROPEW EUROPEES PARLEMENT
PARLAMENT EUROPEJSKI PARLAMENTO EUROPEU PARLAMENTUL EUROPEAN
EURÓPSKY PARLAMENT EVROPSKI PARLAMENT EUROOPAN PARLAMENTTI EUROPAPARLAMENTET

Parlement Européen
Commission des libertés civiles, de la justice et des affaires intérieures
Délégation aux Pays-Bas
19 Décembre 2007

LISTE DES PARTICIPANTS 7

Membres du Parlement Européen

Martine ROURE – Chef de délégation

Simon BUSUTTIL - Rapporteur
Jeanine HENNIS PLASSCHAERT

Rareş-Lucian NICULESCU

Groupes politiques

Michael SPEISER (PPE)
Annie LEMARCHAL (PSE)
Chiara TAMBURINI (GUE)

Assistants

Pauline CHAIGNE (assistante de Martine ROURE)
Marlies KAAL (assistante de Esther de LANGE)
Nanda KELLY (assistante de Jeanine HENNIS PLASSCHAERT)
Jan MICALLEF (assistant de Simon BUSUTTIL)
Nadia POHLMAN (assistante de Wolfgang KREISSL DÖRFLER)
Adriana RAD (assistante de Marian-Jean MARINESCU)
Sander SCHAAP (assistant d' Edith MASTENBROEK)

Secrétariat de la Commission LIBE

Ana DUMITRACHE

Bureau du Parlement Européen aux Pays-Bas

Sjerp VAN DER VAART

Interprètes

FR	NL	EN	RO
DIERICKW P.	SAUER A.	KENNEDY A.	URSU D.
QUAMMAR S.	SIMONS K.	ENNIS M.	MARCU M.
			OLSZEWSKI M.

ANNEX 2

ЕВРОПЕЙСКИ ПАРЛАМЕНТ PARLAMENTO EUROPEO EVROPSKÝ PARLAMENT EUROPA-PARLAMENTET
EUROPÄISCHES PARLAMENT EUROOPA PARLAMENT ΕΥΡΩΠΑΪΚΟ ΚΟΙΝΟΒΟΥΛΙΟ EUROPEAN PARLIAMENT
PARLEMENT EUROPÉEN PARLAIMINT NA hEORPA PARLAMENTO EUROPEO EIROPAS PARLAMENTS
EUROPOS PARLAMENTAS EURÓPAI PARLAMENT IL-PARLAMENT EWROPEW EUROPEES PARLEMENT
PARLAMENT EUROPEJSKI PARLAMENTO EUROPEU PARLAMENTUL EUROPEAN
EURÓPSKY PARLAMENT EVROPSKI PARLAMENT EUROOPAN PARLAMENTTI EUROPAPARLAMENTET

European Parliament
Committee on civil liberties, justice and home affairs
Delegation to the Netherlands
19 December 2007

Draft Programme 6

7:52	**Travel** by Thalys *9307* from Gare du Midi, Brussels, to the Schiphol Airport
10:19	Arrival at the Schiphol Airport
10:45 – 12:00	**Briefing meeting with NGOs and organisations** active in the field of asylum and immigration (location: World meeting center BIMS (at the airport), meeting room Vasco da Gama)[1]

[1] **World Meeting Center BIMS**, Westelijke Randweg 43, 1118 CR LUCHTHAVEN SCHIPHOL
T +31 (0) 20 658 0658, F +31 (0) 20 658 0671, www.worldmeetingcenter.nl

12:00 – 13:00	**Lunch** offered by the Dutch Ministry of Justice, Immigration Policy Department - Location: Hotel Schiphol, Rijksweg A4 Nr.3, 2132 MA Amsterdam - Schiphol
13:00 – 13:15	Bus to the Schiphol detention centre
13:15 – 15:00	**Visit of the Schiphol detention centre**[1]
	Welcome by Mr HP SCHREINEMACHERS - Deputy Director Immigration Policy Department; Tour in the detention centre; Questions and answers session *The following representatives will be guiding the tour and will be available for answering questions:* *- Alfons MOOREN - Director of the Detention Centre* *- HP SCHREINEMACHERS - Deputy Director Immigration Policy Department* *- Vincent VUIJK - Repatriation and Departure Service* *- Michiel MEINARID - Unit manager Application Centre* *- Theo THIJM - Deputy Unit manager Application Centre* *- Representative of the Royal Marechaussee (border police)*
15:00 – 16:30	Bus to The Hague
16:30 – 17:15	**Meeting with the State Secretary for Justice**, Mrs Nebahat ALBAYRAK (location: Ministry of Justice, The Hague[2]) and *possibly*: **doorstep press conference**

Free **return to Brussels**

Our proposal:

17:45 – 18:00	Bus to the station Den Haag HS (Holland Spoor)
18:36	Return from Station Den Haag HS to Brussels *(IC 9260 train)* Arrival in Brussels: 20:36 Bruxelles Nord; 20:41 Bruxelles Central; 20:45 Bruxelles Midi

Other possibility:

19:06 – 21:08	Thalys *9362* from Station Den Haag HS to the Station Bruxelles Midi (booking in advance needed)

[1] **Address of the Schiphol Detention Centre:**
Detentiecentrum Noord-Holland, Ten Pol 64, 1438 AJ OUDE MEER
Tel. (020) 82 22 300, Fax (020) 82 22 324

[2] **Address of the Dutch Ministry of Justice:**
Schedeldoekshaven 100, 2511 EX DEN HAAG
General telephone number: +31 (0)70 3 70 79 11

*The **purpose of the visit to the Netherlands** is to ascertain directly the situation of the asylum seekers and irregular migrants in the Netherlands, to check the implementation European Directives such as the Council Directive 2003/9/EC laying down minimum standards for the reception of asylum seekers, as well as to exchange views with government authorities and representatives of civil society.*

*This visit to the Netherlands is part of a **whole series of visits** by members of the LIBE Committee to various EU Member States. Since 2005, similar delegations have been organised to Italy, Spain, France, Malta, Greece, Belgium and UK.*

For further information on the delegation, please contact:

Ana DUMITRACHE
Administrator
European Parliament
Committee on Civil Liberties, Justice and Home Affairs
Tel: 0032 (0)2/28 41416
Fax: 00 32 (0)2/28 44941
E-mail ana.dumitrache@europarl.europa.eu

ANNEX 3

ORGANISATIONS AND NGOS THAT WERE PRESENT AT THE MEETING WITH THE LIBE DELEGATION ON THE 19 DECEMBER 2007

Amnesty International-Dutch Section
Association for Dutch asylum lawyers

BLinN (Bonded Labour in the Netherlands)

Defence for Children International
Drs. J.J.F. van Melle
Dutch League of the Human Rights

Kerkinactie

LOS (Knowledge Centre for Undocumented Migrants)

SAMAH

Stichting LOS

VluchtelingenWerk Nederland / Dutch Council for Refugees